

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Ludmily Valentové, JUDr. Petra Příhody, JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Dopravní podnik Ústeckého kraje a. s.**, se sídlem Lumiérů 181/41, Praha 5, v řízení o kompetenční žalobě podle § 97 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve věci sporu o pravomoc vydat rozhodnutí ve věci odvolání Dopravního podniku Ústeckého kraje a. s. proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 2. 2007, čj. JMK 18876/2007/, sp. zn. S-JMK 8020/2007/OD/Ze,

takto:

I. **Příslušné** vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 2. 2007, čj. JMK 18876/2007/2007, sp. zn. S-JMK 8020/2007/OD/Ze, **je** Ministerstvo vnitra.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Návrhem doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. 5. 2007 se Ministerstvo vnitra domáhá rozhodnutí kompetenčního sporu vzniklého ve smyslu § 97 odst. 1 písm. c) s. ř. s. mezi Ministerstvem vnitra a Ministerstvem dopravy ve věci odvolání Dopravního podniku Ústeckého kraje a. s. (dále jen „dopravní podnik“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 2. 2007, čj. JMK 18876/2007/2007, sp. zn. S-JMK 8020/2007/OD/Ze. Ministerstvo vnitra navrhlo, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, že

Ministerstvo dopravy je správním orgánem příslušným k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje.

Ze spisů vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Krajský úřad zamítl rozhodnutím ze dne 8. 2. 2007, čj. JMK 18876/2007/2007, sp. zn. S-JMK 8020/2007/OD/Ze, žádost dopravního podniku ze dne 16. 1. 2007 (doručena 18. 1. 2007) o informace spočívající v poskytnutí veškerých smluv o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě k zajištění dopravní obslužnosti na území Jihomoravského kraje, platné pro rok 2006 a 2007, předběžných odhadů prokazatelné ztráty, předložených dopravci na výše uvedená období, a přehledů plateb jednotlivým dopravcům zajišťujícím základní dopravní obslužnost v roce 2006 včetně vyplacených záloh; v části poskytnutí veškerých smluv o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě k zajištění dopravní obslužnosti na území Jihomoravského kraje, které byly platné pro rok 2006 a 2007, odmítl podle ustanovení § 9 a 15 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a § 67 a násl. správního řádu, a to z důvodu ochrany obchodního tajemství.

Dopravní podnik se proti tomuto rozhodnutí odvolal; žádal, aby bylo v rámci autoremedury odvolání vyhověno a vydáno rozhodnutí o poskytnutí požadované informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím; popř. aby odvolací správním úřad odvolání vyhověl a věc byla vrácena nalézacímu správnímu úřadu k doplnění dokazování a novému rozhodnutí. Krajský úřad toto odvolání předložil se svým stanoviskem k rozhodnutí Ministerstvu vnitra. To odvolání usnesením ze dne 2. dubna 2007 postoupilo Ministerstvu dopravy. Ministerstvo dopravy pak usnesením ze dne 18. dubna 2007 odvolání dopravního podniku vrátilo Ministerstvu vnitra.

Ministerstvo vnitra proto podalo v úvodu označenou žalobu, v níž uvádí, že v daném případě je nezbytné zabývat se jak otázkou působnosti (samostatné či přenesené), v níž bylo napadené rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje vydáno, tak především relevantními ustanoveními právních předpisů, jejichž interpretací ve vzájemné souvislosti lze dospět v kontextu celého právního řádu ke správnému určení příslušnosti správního orgánu k rozhodnutí o předmětném odvolání.

V žalobě uvedlo, že klíčovým v projednávané věci je výklad ustanovení § 178 správního řádu. Při určení nadřízeného orgánu krajského úřadu je však rozhodující odst. 1 cit. ustanovení, neboť vztah odstavců není dán specialitou druhého odstavce vůči prvnímu, nýbrž subsidiaritou. To znamená, že odst. 2 připadá v úvahu teprve tehdy, jestliže nadřízený správní orgán není možno určit podle odstavce prvého. Zvláštní zákon pak může nejen výslovně označit určitý správní orgán jako nadřízený, ale postavení tohoto orgánu jako nadřízeného může vyplynout též ze vztahů nadřízenosti a podřízenosti, daných v konkrétním odvětví veřejné správy. Tato koncepce ostatně odpovídá též zásadě subsidiarity správního řádu. Navíc, pokud by odstavec 2 měl být aplikován přednostně, stal by se odstavec 1 pro oblast rozhodování územních samosprávných celků nadbytečným, což lze jen obtížně považovat za úmysl zákonodárce.

Žalobce argumentuje rovněž tím, že podle výkladu žalovaného by Ministerstvo vnitra rozhodovalo o odvoláních proti všem rozhodnutím vydaným krajem v samostatné působnosti bez ohledu na jejich věcnou povahu, což by odporovalo samotnému smyslu institutu nadřízeného správního orgánu, kterým má být orgán odborně i personálně vybavený k výkonu určité specializované agendy na konkrétním úseku veřejné správy.

Žalobce dále namítá, že zvláštním zákonem ve smyslu § 178 odst. 1 správního řádu nemůže být ustanovení § 94 odst. 1 krajského zřízení, protože toto ustanovení má organizační a podpůrnou povahu a neváže určení příslušného správního orgánu ke konkrétnímu úseku veřejné správy. Neuplatní se tak v jejich vzájemném vztahu zásada speciality, nýbrž pravidlo *lex posterior derogat legi priori*. Jakkoliv tedy vyplývá příslušnost Ministerstva vnitra k rozhodování o odvoláních proti rozhodnutím krajů v samostatné působnosti především z ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu, nelze toto ustanovení aplikovat automaticky, leč jen s přihlédnutím k případné existenci zvláštního zákona. Z toho žalobce dovozuje, že působnost Ministerstva dopravy rozhodnout v daném případě je dána bez ohledu na působnost kraje, v níž bylo napadené usnesení vydáno, jelikož podstatná je skutečnost úpravy speciálními veřejnoprávními předpisy, přičemž je třeba vycházet z toho, že podání dopravního podniku se týká financování dopravní obslužnosti. Protože podle ustanovení § 34 odst. 1 zákona o silniční dopravě vykonávají státní odborný dozor v silniční dopravě dopravní úřady, je třeba považovat Ministerstvo dopravy ve vztahu ke krajům jednajícím podle zákona o silniční dopravě za jejich nadřízený správní orgán. To, zda žalovaný skutečně vykonává dozor nad financováním dopravní obslužnosti v závislosti na rozpočtovém určení výnosů některých daní územním samosprávným celkům, pak nelze považovat za okolnost určující nadřízený orgán ve smyslu ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu. Navíc, dle ustanovení § 34 odst. 4 zákona o silniční dopravě vykonává Ministerstvo dopravy vrchní státní dozor ve všech věcech silniční dopravy, tedy mj. též dozor nad dopravními úřady.

Žalobce dále odmítá argument žalovaného, podle něhož došlo účinností zákona č. 1/2005 Sb. k nepřímé novelizaci § 34 odst. 1 zákona o silniční dopravě. To, že byly otázky dopravní obslužnosti kraje svěřeny do samostatné působnosti kraje, nemůže podle žalobce znamenat, že § 34 odst. 1 zákona o silniční dopravě již není aplikovatelný.

Proto žalobce navrhuje, aby věcně příslušným správním orgánem k rozhodnutí o předmětném odvolání byl shledán žalovaný.

Ministerstvo dopravy jako žalovaný ve svém vyjádření uvedlo:

Podle ustanovení § 20 odst. 4 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se při určení nadřízeného orgánu použijí ustanovení správního řádu, především jeho ustanovení § 178. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení je nadřízeným správním orgánem ten, o kterém to stanoví zvláštní zákon, a pokud tak zvláštní zákon neučiní, je jím správní orgán, který rozhoduje o odvolání, popř. vykonává dozor. Podle odst. 2 stejného ustanovení se nadřízeným správním orgánem orgánu kraje rozumí v řízení vedeném v samostatné působnosti Ministerstvo vnitra, v řízení vedeném v přenesené působnosti věcně příslušný ústřední správní úřad. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že vztah mezi těmito odstavci je dán subsidiaritou druhého odstavce, tedy že § 178

odst. 2 bude aplikovatelný pouze tehdy, jestliže nadřízený správní orgán nebude možno určit podle odstavce prvního. Žalovaný je naopak přesvědčen, že § 178 odst. 2 představuje zvláštní úpravu ve vztahu k § 178 odst. 1 správního řádu.

Pokud Ministerstvo vnitra v oblasti zajišťování dopravní obslužnosti odkazuje na činnost dopravních úřadů, nejsou tyto odkazy v souladu se zákonem č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Jestliže žalobce vycházel z ustanovení § 34 zákona o silniční dopravě, tvrdí naopak žalovaný, že zákonem č. 1/2005 Sb. došlo k nepřímé novelizaci citovaného ustanovení § 34 odst. 1 tak, že došlo ke zrušení pravomoci žalobce k výkonu státního odborného dozoru nad financováním dopravní obslužnosti. Do nabytí účinnosti zákona č. 1/2005 Sb. bylo zabezpečování základní dopravní obslužnosti výkonem přenesené působnosti krajů; finanční prostředky, vyplácené dopravcům krajem, byly poskytovány ze státního rozpočtu. Bylo proto přirozené, že Ministerstvo dopravy mělo právo kontrolovat dopravce, jak s těmito prostředky nakládali. Od nabytí účinnosti zákona č. 1/2005 Sb. však přešlo zabezpečování základní dopravní obslužnosti do samostatné působnosti krajů, finanční prostředky již proto nejsou získávány ze státního rozpočtu, nýbrž z rozpočtu krajů. Poskytování kompenzací dopravcům proto nepředstavuje výkon státní správy. Tím také ztratilo opodstatnění ustanovení § 34 odst. 1 zákona o silniční dopravě, a veškeré dozorové pravomoci nad výkonem samostatné působnosti krajů jsou svěřeny žalobci.

Žalovaný konečně argumentuje zákonem č. 129/2000 Sb., o krajích („krajské zřízení“), a odkazuje na § 94 odst. 1 tohoto zákona, podle kterého, je-li orgánům kraje svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve věcech patřících do samostatné působnosti kraje, je k řízení příslušný krajský úřad; na jeho rozhodování se vztahuje správní řád, pokud ten nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. K přezkoumání těchto rozhodnutí je pak příslušné právě Ministerstvo vnitra.

Vzhledem k výše uvedenému proto žalovaný navrhuje, aby věcně příslušným správním orgánem k rozhodnutí o předmětném odvolání byl shledán žalobce.

Nejvyšší správní soud o věci uvážil:

V daném případě jde o záporný kompetenční spor, na který pamatuje ustanovení § 97 odst. 3 s. ř. s., jelikož oba dotčené ústřední orgány státní správy popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí o odvolání. Nejvyšší správní soud je k rozhodování příslušný podle § 97 odst. 4 s. ř. s.
Předmětem sporu otázka pravomoci rozhodnout o odvolání, které proti rozhodnutí krajského úřadu podal dopravní podnik. Soud mj. vycházel především z argumentace obsažené v rozsudku ze dne 31. 12. 2007, čj. Komp 1/2007 - 54 (www.nssoud.cz), ve kterém řešil obdobný kompetenční spor vzniklý mezi týmiž stranami.

Pro řešení sporu je důležité vypořádat se nejprve s tím, v jakém řízení bylo vydáno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8. 2. 2007. Podle ustanovení § 94 odst. 1 krajského zřízení platí, že *je-li orgánům kraje svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve věcech patřících do samostatné působnosti kraje, k řízení je příslušný krajský úřad; na jeho rozhodování se vztahuje, pokud není stanoveno jinak, správní řád. K přezkoumávání těchto rozhodnutí je příslušné ministerstvo; odvolací orgán nemůže*

rozhodnutí změnit. Problematikou, která byla předmětem rozhodování, je otázka poskytnutí informace spočívající v poskytnutí veškerých smluv o závazku veřejné služby ve veřejné linkové dopravě k zajištění dopravní obslužnosti na území Jihomoravského kraje, přičemž fakticky otázka uzavírání, resp. dodržování smluv o závazku veřejné služby podle ustanovení § 19 zákona o silniční dopravě, spadá do samostatné působnosti krajů. Tento závěr přímo vyplývá z ustanovení § 4 krajského zřízení, podle něhož *pokud zvláštní zákon upravuje působnost krajů a nestanoví, že jde o přenesenou působnost, platí, že jde vždy o činnosti patřící do samostatné působnosti krajů*. Jelikož zákon o silniční dopravě ani jiný zákon nestanoví, že by problematika, jíž se rozhodnutí týkalo, spadala do přenesené působnosti krajů, je nutné dojít k závěru, že i řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí krajského úřadu, probíhalo v samostatné působnosti kraje.

Dále je nutné se vyslovit k tomu, podle kterého zákonného ustanovení má být určeno, kdo je v tomto případě nadřízeným správním orgánem. Podle ustanovení § 10 správního řádu jsou totiž *správní orgány věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona.* Podle ustanovení § 89 odst. 1 stejného zákona pak platí, že *nestanoví-li zákon jinak, je odvolacím správním orgánem nejblíže nadřízený správní orgán.* Nadřízený správní orgán je pak nutno určit postupem podle ustanovení § 178 správního řádu. Právě v náhledu na vztah odstavců 1 a 2 tohoto ustanovení panuje mezi Ministerstvem vnitra a Ministerstvem dopravy rozpor, k jehož vyřešení byl nyní povolán Nejvyšší správní soud.

Při stanovení, kdo je nadřízeným správním orgánem, postupuje správní řád v odstavcích 1 a 2 citovaného ustanovení § 178 od pravidla obecnějšího k pravidlu konkrétnějšímu. Nejprve totiž stanoví, že *nadřízeným správním orgánem je ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon.* Pokud nelze nadřízený správní orgán zjistit tímto postupem, použije se pro jeho určení věta druhá odst. 1, podle *které neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor.* Ustanovení odst. 1 je tedy obecné a aplikuje se na všechny správní orgány, pokud není ve speciálním ustanovení uvedeno jinak. V odst. 2 citovaného ustanovení jsou pak výčtem stanoveny nadřízené správní orgány v některých speciálních případech. Tyto případy pak mají společné to, že se určitým způsobem vymykají z klasického hierarchického modelu státní správy. Jde tak např. o obce, kraje, jiné veřejnoprávní korporace na straně jedné, či o ústřední správní orgány na straně druhé. Odst. 2 tedy vyjasňuje, kdo je nadřízeným správním orgánem v atypických případech a je proto tedy jej ve vztahu obsaženému v odst. 1 nutno vnímat jako pravidlo speciální.

Podpůrně - se shodným výsledkem - lze užít i systematický výklad, pro jehož aplikaci je relevantní návaznost úpravy obsažené v ustanovení odst. 2 na úpravu odstavce prvého. V tomto směru je tedy třeba přisvědčit Ministerstvu dopravy. Ustanovení odst. 2 navíc neobsahuje ani náznak toho, že by měl být použit pouze doplňkově (subsidiárně) tehdy, pokud nelze nadřízený správní orgán určit podle odst. 1, jak tvrdí Ministerstvo vnitra.

K výkladovým problémům by pochopitelně vedlo, pokud by zvláštní zákon např. stanovil, že nadřízeným správním orgánem kraje v samostatné působnosti je jiný orgán než Ministerstvo vnitra. V takovém případě by jistě, i vzhledem k subsidiaritě

správního řádu, bylo použito úpravy obsažené ve zvláštním zákoně. To se však nikterak nedotýká obecného výkladového závěru o specialitě odst. 2 ustanovení § 178 správního řádu k jeho odst. 1. Úprava provedená ve zvláštním zákoně by totiž byla přednostně použita nikoliv z titulu dikce samotného ustanovení § 178 odst. 1, nýbrž kvůli tomu, že by sama o sobě byla úpravou speciální k ustanovení § 178 odst. 2.

Lze tak zformulovat závěr, že pokud zvláštní zákon nestanoví jinak, je nadřízeným správním orgánem kraje v řízení vedeném v samostatné působnosti Ministerstvo vnitra, a to bez ohledu na jeho věcnou povahu řízení. Výjimku z tohoto pravidla může stanovit pouze zvláštní zákon. Vztah Ministerstva vnitra k samostatné působnosti krajů a věcně příslušných ministerstev k přenesené působnosti přitom není žádnou anomálií [srov. např. § 64 odst. 2 písm. g) a h) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů]. Fakt, že i v samostatné působnosti mohou být řešeny (a v praxi také řešeny bývají) otázky, které jsou z hlediska odbornosti bližší jinému ministerstvu, proto na učiněném závěru nic nemění.

Vzhledem k výše uvedenému je konečně potřeba zodpovědět otázku, zda existuje ustanovení zvláštního zákona, které by stanovilo, že nadřízeným správním orgánem je v této věci někdo jiný než Ministerstvo vnitra. Mezi účastníky není sporu o tom, že takové ustanovení není obsaženo v krajském zřízení. Podle názoru Ministerstva vnitra je však takovým ustanovení § 34 odst. 1 a 4 zákona o silniční dopravě.

Tomuto názoru nicméně Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Argumentace Ministerstva vnitra totiž stojí na premise, že ustanovení § 178 odst. 1 je speciálním ustanovením k odst. 2. Pokud by tomu tak bylo, pak by podle ustanovení § 178 odst. 1 věty druhé skutečně postačovalo, aby bylo ve zvláštním zákoně stanoveno, že určitý orgán vykonává dozor. S otázkou speciality a subsidiarity obou odstavců se však soud již shora vypořádal. Bylo tak řečeno, že specialita ustanovení zvláštního zákona by musela vyplývat přímo z jeho povahy, nikoliv zprostředkovaně z § 178 odst. 1.

Zbývá tedy otázka, zda to, že podle § 34 odst. 4 zákona o silniční dopravě vykonává Ministerstvo dopravy vrchní dozor, implikuje, že Ministerstvo dopravy je nadřízeným správním orgánem i v oblasti samostatné působnosti. K tomu je nejprve nutné vzít v úvahu, že faktický rozsah dozoru prováděného Ministerstvem dopravy je stanoven nařízením vlády č. 493/2004 Sb. Existence omezeného dozoru není skutečností, která by bez dalšího znamenala, že orgán dozor provádějící je nadřízeným správním orgánem ve smyslu ustanovení § 178 správního řádu. K tomu by totiž bylo potřeba, aby zvláštní zákon jasně stanovil, že jde o nadřízený správní orgán, anebo aby se tak stalo prostřednictvím § 178 odst. 1 správního řádu. Jak však již bylo uvedeno, úprava nadřízeného správního orgánu pro řízení ve věcech v samostatné působnosti kraje je úpravou, která je ve vztahu k § 178 odst. 1 správního řádu speciální.

Závěr, že z toho, že Ministerstvo dopravy vykonává podle ustanovení § 34 odst. 4 zákona o silniční dopravě dozor, automaticky neplyne, že by zároveň bylo nadřízeným správním orgánem ve smyslu § 178 správního řádu, je ostatně podpořen i významem dělení působnosti obce na přenesenou a samostatnou. Dělení působnosti krajů na samostatnou a přenesenou má své opodstatnění a je nutné k němu přihlížet. Zatímco v přenesené

působnosti vystupuje orgán kraje jako správní orgán, vykonávající státní moc, v samostatné působnosti jde o výkon práva na samosprávu, konstituovaného již článkem 8 Ústavy a rozvedeného v dalších ustanoveních Ústavy, ústavních zákonů i zákonů. Jedním z projevů respektování práva na územní samosprávu je pak nutně i to, že odvolací správní orgán, jímž je ohledně věcí spadajících do samostatné působnosti Ministerstvo vnitra, podle ustanovení § 94 odst. 1 krajského zřízení i podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu nemůže ve správním řízení rozhodnutí krajského úřadu jako orgánu I. stupně ve věcech samostatné působnosti kraje změnit. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodování v oblasti samosprávy a samostatné působnosti by mohlo být nahrazeno státní správou. V pochybnostech je tedy třeba dát přednost řešení, které lépe zajistí respektování práva na územní samosprávu. Ostatně i ze znění § 4 krajského zřízení vyplývá, že přenesená působnost je výjimkou z pravidla. Není tedy možné přisvědčit Ministerstvu vnitra, které tvrdí, že *„působnost Ministerstva dopravy (...) je dána bez ohledu na působnost kraje (samostatnou či přenesenou), v níž bylo napadené usnesení vydáno.“* Řešením, které právo na územní samosprávu respektuje, je proto v nyní projednávaném případě to, které povede k vyslovení příslušnosti Ministerstva vnitra.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že příslušným orgánem k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 2. 2007, čj. JMK 18876/2007/2007, sp. zn. S-JMK 8020/2007/OD/Ze, je Ministerstvo vnitra.

Zůstává otázkou, jak naložit s rozhodnutím, kterým účastník řízení o kompetenční žalobě popřel svoji pravomoc, přičemž podle rozhodnutí o kompetenční žalobě je jeho pravomoc dána. Ministerstvo vnitra svoji příslušnost k rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí krajského úřadu popřelo v usnesení ze dne 2. 4. 2007, čj. ODK-817/2-2007, kterým věc podle § 12 správního řádu postoupilo Ministerstvu dopravy.

Soudní řád správní tento problém v souvislosti s řízením o kompetenční žalobě výslovně neřeší, na rozdíl např. od zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Podle § 5 odst. 3 tohoto zákona *„jestliže ten, kdo je stranou v kompetenčním sporu, vydal rozhodnutí, kterým svou pravomoc o věci rozhodovat popřel, a podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v jeho pravomoci, zvláštní senát takové rozhodnutí současně zruší.“* Citovaný zákon tu pamatuje na odstranění rozhodnutí v případě, kdy v negativním kompetenčním konfliktu jeho strana nesprávně svoji pravomoc popř. věcnou příslušnost rozhodnutím popřela. Smyslem tedy je odstranit rozhodnutí, které by vůči následnému rozhodnutí tvořilo překážku věci rozhodnuté.

Jelikož v souzené věci bylo usnesením o postoupení věci toliko upravováno vedení řízení, není třeba jej rušit, neboť žádnou překážku věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu založit nemůže.

Podle ustanovení § 101 s. ř. s. nemá žádný z účastníků (ani osoba zúčastněná) právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu